

РЕШЕНИЕ

№ 2086

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **527** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.63, пр.2 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] и със съдебен адрес [населено място], [улица], стая 33, чрез адв. В. К., срещу Решение от 02.12.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 111-ми състав, постановено по нахд № 1742/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 42-0000612 от 10.06.2019 г., издадено от В. Б. А. – главен инспектор при ОО „АА“, [населено място] при ИААА, с което на основание чл.105, ал.1 от ЗАВП му е наложена имуществена санкция в размер на 200.00 лв. за нарушение на чл.6, ал.7, т.3, б.“б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г. на МТС за международния автомобилен превоз на пътници и товари.

В касационната жалба се излагат твърдения за неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК. Инвокират се доводи за погрешно посочване на датата на нарушението и в тази връзка за невъзможност да се преценят сроковете по чл.34 ЗАНН – при посочена в НП дата на нарушението 20.07.2018 г. претендираната финансова стабилност на дружеството била за 2019 г. Твърди се недоказаност на вмененото нарушение по чл.6, ал.7, т.3, б.“б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г. Искането до съда е за отмяна на

решението на Софийски районен съд и по същество на спора – за отмяна на НП. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение общо в размер на 600 лв. – по 300 лв. за съдебна инстанция.

Ответникът по касационната жалба Областен отдел „Автомобилна администрация“ С. при ИААА не изразява становище.

Представителят на СГП изразява становище неоснователност на жалбата.

Административен Съд С.-град, XVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди в съвкупност и поотделно наведените от касатора доводи и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С обжалваното решение от 02.12.2020 г. по нахд № 1742/2019 г., СРС, НО, 111-ми състав, е потвърдил НП № 42-0000612 от 10.06.2019 г., издадено от В. Б. А. – главен инспектор при ОО „АА“, [населено място] при ИААА, с което на касатора на основание чл.105, ал.1 от ЗАвП е наложена имуществена санкция в размер на 200.00 лв. за нарушение на чл.6, ал.7, т.3, б.“б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г. на МТС за международния автомобилен превоз на пътници и товари.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Г. Т. Ж., както и писмените доказателства от административно – наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил, че жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му нарушение по чл.6, ал.7, т.3, б.“б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г., тъй като на 20.07.2018 г., след изтичане на срока на договора за обща гражданска отговорност по застрахователна полица № 0700185201700040 с валидност от 20.07.2017 г. до 19.07.2018 г., с който се доказва финансовата стабилност на превозвача за 2018 г., същият не е подал справка за доказване на финансовата си стабилност за текущата 2019 г. Наложена имуществена санкция намерил за съответна на минимума по чл.105, ал.1 от ЗАвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 111-и състав, валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Не е спорно, че касаторът притежава Международен лиценз за пътнически превоз № 10536, валиден до 06.08.2027 г. По силата на чл.3, т.1-3 от Наредба № 11/31.10.2002 г., лиценз на Общността за извършване на международни превози се издава на превозвач, който отговаря на изискванията за:

1. благонадеждност (добра репутация);
2. професионална компетентност;
3. финансова стабилност.

Съгласно вменената за нарушена норма на чл.6, ал.7, т.1, б.“б“, предл.1 от Наредбата лицата доказват финансовата си стабилност всяка година, преди изтичане на срока, за който е сключен договорът за застраховка. Финансовата стабилност се доказва чрез представяне на справка (приложение № 3) с приложени документи, вкл. договор за застраховка, отговарящ на изискванията на ал. 6 (чл.6, ал.8 от Наредбата).

Съобразно изложената законова уредба следва да се споделят като правилни изводите на СРС за коректно описание на нарушението при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.57 ЗАНН. Превозвачът е имал сключена застраховка „Гражданска отговорност“, като част от задължителните условия за доказване на финансова стабилност по чл.3, т.3, вр. чл.6, ал.7, т.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г. Съгласно чл.6, ал.6, т.3 от Наредбата, периодът на застрахователното покритие е 1 година, в случая от 20.07.2017 г. до 19.07.2018 г. Изтичането на срока на валидността на задължителната застраховка е свързано със законово задължение по чл.6, ал.8 от Наредба № 11/31.10.2002 г. за подаване на справка – Приложение № 3 и приложен нов договор за застраховка. Неизпълнението на това законово задължение правилно е квалифицирано като нарушение на изискванията за доказване на финансова стабилност на превозвача по чл.6, ал.7, т.3, б.“б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г.

Неоснователни са оплакванията на касатора за липса на конкретика при описание на нарушението в АУАН и НП. Представеният от него договор за застраховка е доказвал финансовата му стабилност за срока на валидността му от 20.07.2017 г. до 19.07.2018 г. Правилно е определена датата на извършване на нарушението чрез бездействие с изтичането на срока на договора на 20.07.2018 г. До тази дата (т.е. за съответния период на 2018 г.) превозвачът е бил с доказана финансова стабилност. След нея и по силата на чл.6, ал.8 от Наредба № 11/31.10.2002 г. той е имал задължение да подаде справка с приложен валиден договор за застраховка, включително за текущата година на установяването на нарушението – 2019 г. Всички релевантни към състава на нарушението елементи са описани детайлно, последователно и безпротиворечиво в АУАН и НП – срок на валидност на представената застраховка от 20.07.2017 г. до 19.07.2018 г., задължението за подаване на справка – Приложение № 3 по наредбата, след изтичането на валидността на договора в изпълнение на чл.6, ал.7, т.3, б.“б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г., датата на извършване на нарушението – 20.07.2018 г., мястото му – седалището на ИААА и където е следвало да бъде подадена справка. Конкретизацията при описание на нарушението, че се касае за „текущата 2019 г.“ е свързана с датата на установяване на нарушението на 25.02.2019 г., срока на бездействието – от 20.07.2018 г. и едногодишния срок на валидност на застраховката по чл.6, ал.6, т.3 от Наредба № 11/31.10.2002 г.

Противно на твърденията на касатора, това описание на нарушението не е затруднило правото му на защита на търговец, притежаващ Международен лиценз за пътнически превоз като гаранция за неговата благонадеждност (добра репутация), професионална компетентност и финансова стабилност.

Неоснователни са оплакванията за нарушаване на сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН за съставяне на АУАН - три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Не може да се приеме, че единствено поради налична в ИААА информация в електронен регистър по чл.6, ал.1 от Закона за автомобилните превози, датата на откриване на нарушителя е датата на изтичане на срока на застраховката. Липсва законово задължение, нито е логично да се

предполага, че администрацията разполага със съответния брой служители, които ежедневно проследяват дали всички вписани в регистъра по чл.6, ал.1 от ЗАвП превозвачи отговарят на изискванията по Наредба № 11/31.10.2002 г. Напротив, житейската логика е тази, чрез която е описан начина на установяване на процесното нарушение в АУАН и НП – при извършена на 25.09.2019 г. справка в информационната система на ИААА. Именно при тази справка са установени, както признаците от състава на нарушението, така и нарушителя по смисъла на чл.34, ал.1 ЗАНН, от която дата е започнал да тече 3-месечния срок за издаване на АУАН. Съставеният на същата дата АУАН, в присъствието на законния представител на превозвача, отговаря на изискванията по чл.34, ал.1 ЗАНН, както правилно е приел районния съд.

Изложените от касатора на стр.2 от жалбата му доводи по приложението на чл.8 и чл.11 от Наредба № 11/31.10.2002 г., вкл., че „не може непредставянето на доказателства за съществуването на условията, при които е издаден лиценз, да се квалифицират като административно нарушение по ЗАНН“, съдът приема за неоснователни и неотнормирани към състава на вмененото нарушение.

По силата на общата санкционна норма на чл.105, ал.1 ЗАвП за нарушения на този закон и на подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на него, с изключение на изискванията за превоз на опасни товари, за които не е предвидено друго наказание, се налага наказание глоба или имуществена санкция 200 лв. Наложената за установеното нарушение на чл.6, ал.7, т.3, б.„б“, предл.1 от Наредба № 11/31.10.2002 г. минимална санкция от 200 лв. е съответна на обществената опасност на нарушението и в пълна степен изпълнява целта на наказанието по чл.12 ЗАНН.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона и без да са допуснати визиранията в касационната жалба касационни основания. Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН, вр. чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен Съд С.- град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 02.12.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-ми състав, постановено по нахд № 1742/2019 г.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.